

Tváří v tvář stému výročí narození blahoslaveného Josemaríi

9. ledna tohoto roku uplyne sto let od narození blahoslaveného Josemaríi Escrivy de Balaguer. Vzdávám díky Nejsvětější trojici za tuto jedinečnou osobnost církve, které Pán svěřil uskutečnění svých milosrdných záměrů s lidstvem.

19.03.2002

Opravdu, tím, že využil blahoslaveného Josemaríi jako nanejvýš věrného nástroje, připomněl Bůh znovu mužům a ženám století, které právě uplynulo, i těm, kteří přijdou v budoucnu, že nás všechny bez výjimky volá ke svatosti: každého z nás v těch konkrétních podmínkách, kam ho jeho lidské povolání přivedlo. Ne k nějaké druhořadé svatosti, nýbrž k dokonalosti lásky k bližnímu. Zakladatel Opus Dei přinesl, veden milostí, vskutku nové poselství – staré jako evangelium a jako evangelium nové, říkával –, jež dokáže podnítit mnoho vznešených duší a připomenout jim, že jsou povolány být “již ne jen alter Christus, nýbrž ipse Christus, sám Kristus”, a to ve své práci, v rodinných povinnostech, v běžných okolnostech svého života.

Tento příkladný kněz se neomezil jen na šíření této “noviny”. Veden

duchem Opus Dei – jež spatřilo světlo světa z Boží vůle 2. října 1928 – zahájil na této zemi konkrétní a účinnou cestu, jak uskutečnit tuto univerzální spásonosnou Boží vůli: cestu k docílení osobní svatosti v povolání a při plnění všedních povinností křesťanského života, jak se denně modlí miliony lidí.

“Tato novost Díla,” napsal před lety zakladatel Opus Dei, “není jen pouhým novým lidským fenoménem. Je to novost věcí Boha, který jako dobrý Otec dává své rodině staré i nové věci (srov. Mt 13, 52). Je to novost (...) jež nezestárne, neboť je součástí jediné radostné zvěsti a předpokládá – jako společenský fenomén křesťanských věřících – nádherný návrat k duchu, ve kterém prožívali první věřící poselství o spáse.

Pánu se zachtělo rozvíjet své Dílo v době, kdy se ve většině zemí elity i

celé masy jako by vzdalovaly od
Pramene vši milosti, kdy dokonce i v
zemích se starou křesťanskou tradicí
lid jen zřídka přijímal svátosti, kdy
široké vrstvy laické společnosti jako
by dřímaly, jako by jejich víra
vyvanula.

Dílo, mlčenlivé a skromné, avšak
žijící božským duchem, bylo
Pánovým nástrojem: Bůh chtěl
probudit homines dormientes [spící
lidi] a využíval k tomu hlas jich
samých. A tito lidé z ulice řekli
ostatním – kolegovi z práce, bratrovi
nebo dětem, žákovi nebo učiteli –
hora est iam nos de somno surgere
(Řím 13, 11): nastala hodina, kdy je
třeba se probrat ze spánku; in
novitate vitae ambulemus (Řím 6, 4):
my teď musíme žít novým
životem” (Dopis, 25. 1. 1961, č. 13).

Jak by se mohlo nerozeznět naše
vzdávání díky Trojici za toto její
milosrdenství k lidem? Ale vděčnost

se nesmí omezovat na pouhý cit: má se projevit konkrétními činy. Jak se praví ve starém pořekadlu, činy jsou láska, a ne dobré úmysly.

To je druhá myšlenka, kterou mi vnukává blížící se výročí. Jinými slovy převzatými z kázání blahoslaveného Josemaríi bych chtěl připomenout, “že když si nás Bůh volí, když nám dává svou milost, abychom bojovali a mohli tak dosáhnout svatosti, přikazuje nám zároveň povinnost apoštolátu. Pochopte, že i z lidského hlediska (...) je péče o duše logickým důsledkem tohoto vyvolení” (Boží přátelé, č. 5). Neboť “kdo se skutečně setkal s Kristem,” píše papež Jan Pavel II. v apoštolském listě, jímž načrtl pastorační program církve pro nové tisíciletí, “nemůže si ho nechat pro sebe, ale musí o tom hlásat druhým. Je třeba nového apoštolského nadšení, které bude každodenním

závazkem” (Novo millennio ineunte, č. 40).

Duc in altum! [zajed' na hlubinu], podněcuje nás Svatý otec a vyzývá nás, abychom opustili klidný přístav nečinnosti – pohodlí –, v němž křesťané tak často setrvávají. Je čas vypravit se statečně do všech moří světa a osobně se podílet – beze strachu z ničeho a z nikoho – na nové evangelizaci společnosti. Sám Mistr nás naléhavě vyzývá k tomuto lovení duší, jak vyplývá z toho, co řekl Petrovi a prvním dvanácti: “Zajed' na hlubinu a spusťte sítě k lovení!” (Lk 5, 4). Je čas apoštolátu, chvíle projevit – konkrétními, každodenními činy – touhu po spáse duší, jež je znamením učedníků Ježíše Krista a jistým znakem toho, že opravdu usilujeme o jednotu s Bohem, o svatost.

Máme-li složit ke Kristovým nohám vydatný úlovek – máme-li přiblížit duše k Bohu –, je třeba být v

pravidelném kontaktu s Nejsvětější trojicí. Poslechněme si znovu Svatého otce: “Je nezbytné naučit se modlit. (...) V modlitbě se rozvíjí dialog s Kristem, který nás činí jeho nejbližšími přáteli: ‘Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás’ (Jan 15, 4). Tato vzájemnost je samotnou podstatou, duší křesťanského života a nezbytnou podmínkou jakékoli autentické pastorační činnosti. V našem nitru ji působí Duch svatý a ona nás skrze Krista a v Kristu uschopňuje kontemplovat tvář Boha Otce. Osvojit si tuto trinitární logiku křesťanské modlitby a plně ji prožívat především v liturgii, jež je vrcholem a zdrojem života církve, ale i života osobního, je tajemstvím opravdu živého křesťanství, které se nemusí obávat budoucnosti, protože se neustále vrací ke svým zdrojům a v nich se obnovuje” (Novo millennio ineunte, č. 32).

Opíraje se o osobní zkušenost svou a tisíců duší, zakladatel Opus Dei nás ujišťuje, že tato cesta, která ústí v láskyplnou kontemplaci Nejsvětější trojice, obvykle začíná ústní modlitbou. Člověk, který se s láskou a vytrvale modlí, který svou snahu dobře se modlit neopouští ani ve chvílích obtíží nebo vyprahlosti, který neúnavně dochází k živým pramenům milosti – zpovědi, eucharistii – a který se snaží žít po celý den v Boží přítomnosti, dosáhne opravdového vnitřního života: “Nejprve střelná modlitba, pak druhá, a další..., až se nám bude zdát naše vroucnost nedostačující, protože slova jsou příliš nedostatečná...: a nastává důvěrné přátelství s Bohem, neustálé a nepřetržité patření na Boha, bez odpočinku a bez únavy” (Boží přátelé, č. 296).

Možná si někdo pomyslí, že tyto úvahy jsou stejné jako vždy. A

nebude se mýlit. Osobní kontakt s Bohem v modlitbě, přijímání svátostí, starost o duše... jsou skutečnosti, jež jsou páteří veškeré křesťanské existence. Ale je třeba je uskutečňovat houževnatěji, věrněji, jinými slovy, s větší láskou. Slova Jana Pavla II. z apoštolského listu Novo millennio ineunte budou vždy aktuální: “Nejde tedy o vymyšlení nějakého nového programu. Program už tu je, stále týž, odvozený z evangelia a z živé Tradice. Středem je vlastně sám Kristus, kterého máme poznat, milovat a následovat, abychom v Něm mohli žít trinitární život a s Ním přetvářet dějiny až do jejich dovršení v nebeském Jeruzalémě” (Novo millennio ineunte, č. 29).

Nejsvětější Panna, Hvězda nové evangelizace, Hvězda, jež svým trpytem ozařuje nové tisíciletí, je nejrychlejší a nejvhodnější cestou, jak nalézt, následovat a milovat

Krista. To napsal před více než šedesáti lety blahoslavený Josemaría v Cestě, a po celý život to potvrzoval jako skutečnost stvrzenou osobní šťastnou zkušeností: “Jdeme k Ježíši a “vracíme se” k Němu skrze Marii” (Cesta, č. 495).

.

Javier Echevarría

Prelát Opus Dei

Časopis Meziřádky, listopad-
prosinec, 2001

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/tvari-
v-tvar-stemu-vyroci-narozeni-
blahoslaveneho-josemarii/](https://opusdei.org/cs-cz/article/tvari-v-tvar-stemu-vyroci-narozeni-blahoslaveneho-josemarii/) (05.03.2026)